

Arrest

nr. 152 794 van 17 september 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 27 oktober 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 augustus 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. DANCET, die loco advocaat T. HALSBERGHE verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers werden op 11 augustus 2014, onder een bijlage 13, bevolen om het grondgebied te verlaten en er werd hen, onder een bijlage 13sexies, een inreisverbod voor twee jaar opgelegd. Het betreft de vier bestreden beslissingen.

EERSTE BESLISSING:

“De heer (...) wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van eigende feiten:

• Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

• 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 09.07.2013 en verblijft nog steeds illegaal op het Belgisch grondgebied."

TWEEDE BESLISSING:

"Aan mevrouw: (...) wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die Nareist zijn om er zich naar toe te begeven, onmiddellijk na de kennisgeving.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

• Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

• 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 09.07.2013 en verblijft nog steeds illegaal op het Belgisch grondgebied."

DERDE BESLISSING:

"Aan de heer: (...) wordt een inreisverbod voor twee jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 11.08.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

• In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod twee jaar omdat:

• 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 09.07.2013 en verblijft nog steeds illegaal op het Belgisch grondgebied. De termijn van het inreisverbod bedraagt twee jaar, omdat hij sinds de betekening van dit bevel nog geen enkele stap heeft ondernomen om het Belgisch grondgebied en het Schengengebied vrijwillig te verlaten."

VIERDE BESLISSING:

"Aan mevrouw: (...) (De minderjarige kinderen volgen de administratieve situatie van hun ouders, maar zijn uitgesloten van hieronder vermeld inreisverbod.)

wordt een inreisverbod voor twee jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 11.08.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

• In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod twee jaar omdat:

• 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 09.07.2013 en verblijft nog steeds illegaal op het Belgisch grondgebied. De termijn van het inreisverbod bedraagt twee jaar, omdat zij sinds de betekening van dit bevel nog geen enkele stap heeft ondernomen om het Belgisch grondgebied en het Schengengebied vrijwillig te verlaten."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekers voeren in een eerste middel de “*Schending*” (aan) van artikel 7 Vr.W. gelezen in samenhang met artikel 9bis Vr.W. 15.12.1980 en art. 8 EVRM en tevens houdende een schending van de materiële motiveringsplicht gelet op art. 62 Vr.W. en het evenredigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.” Zij betogen: “In de eerste en tweede bestreden beslissingen verwijst verweerster naar art. 7 Vr.W. 1° Vr.W. dewelke op zijn beurt verwijst naar art. 2 Vr.W. en naar art. 74/14 § 3 Vr.W. teneinde verzoekers te bevelen onmiddellijk het grondgebied te verlaten. Onverlet dat verzoekers op 11.08.2014 in het Rijk verblijven zonder in het bezit te zijn van een geldig visum in hun Armeense reispassen, doet dit geen afbreuk aan het feit dat verweerster op 11.08.2014 niet dienstig louter kan verwijzen naar art. 7, 1° Vr.W. teneinde lastens verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen. Immers luidt art. 7, 1° Vr.W. (...). zodat het feit dat verzoekers thans in het Rijk verblijven zonder in het bezit te zijn van een geldig visum in hun Armeense reispassen dit niet automatisch tot gevolg kan hebben dat de bestreden beslissingen dienen te worden genomen door verweerster voor zover dit een beslissing om het bevel het grondgebied te verlaten inhoudt. Verweerster maakt in de eerste en tweede bestreden beslissing geen enkele verwijzing naar het feit dat verzoekers nog na 09.07.2013 toen hen een bevel het grondgebied te verlaten werd betekend, een nieuwe machtiging tot verblijf hebben gericht aan verweerster op basis onder verwijzing naar de verblijfshistoriek van verzoekers in het Rijk en hun gezinssituatie gelet hun twee alhier geboren kinderen. (...). Zodoende heeft verweerster bij het afleveren van de thans bestreden beslissingen geen rekening gehouden met alle elementen van essentieel belang bij het al dan niet betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten lastens verzoekers nu zij de meer voordelige bepalingen van het internationaal verdrag EVRM niet ten voordele van verzoekers laat doorwerken. Verzoekers ontwikkelen het middel aangaande artikel 8 EVRM in het licht van “een gedwongen terugkeer”.

2.1.2. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 62 verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geven de bestreden beslissingen duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissingen zijn genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissingen, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

De bevelen om het grondgebied te verlaten zijn gesteund op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten."

Verzoekers betwisten het motief dat zij in het Rijk verblijven *"zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum"*, niet. Het betoog dat de verwerende partij in de bestreden bevelen niet verwijst naar de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet die zij hebben ingediend, doet niets af aan voorgaande vaststelling.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

In casu gaat het om een eerste toelating. Het EHRM oordeelt in dit geval dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance' toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe

te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Verzoekers betogen dat *“verweerster bij het afleveren van de thans bestreden beslissingen geen rekening (heeft) gehouden met alle elementen van essentieel belang bij het al dan niet betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten lastens verzoekers nu zij de meer voordelige bepalingen van het internationaal verdrag EVRM niet ten voordele van verzoekers laat doorwerken.”*

Verzoekers dienden op 22 juni 2014 een regularisatieaanvraag in op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Die regularisatieaanvraag werd op 11 augustus 2014 onontvankelijk verklaard. Zij namen er op 25 september 2014 kennis van. Verzoekers hebben op 24 oktober 2014 een beroep om de nietigverklaring te vorderen ingediend bij de Raad, gekend onder nr. 161 663 en verworpen met arrest 152 793 van 17 september 2015.

Verzoekers verwijzen zelf naar de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet die zij hebben ingediend. In de beslissing van 11 augustus 2014 besluit de gemachtigde:

“Betrokkenen halen aan hun schoolgaand kind enkel het Belgisch onderwijssysteem kent. Zij tonen echter op geen enkele wijze aan waarom het kind zich niet meer zou kunnen aanpassen aan het onderwijssysteem in het land van herkomst. Het kind is pas vier jaar en heeft bijgevolg enkel kleuteronderwijs gevolgd in België. Dit element kan niet als buitengewone omstandigheid beschouwd worden.”

De Raad sluit zich in de bespreking van artikel 8 van het EVRM aan bij voornoemde vaststelling. Bovendien zullen verzoekers en hun minderjarige kinderen niet worden gescheiden aangezien de kinderen, zijnde twee en vier jaar op het moment van de bestreden bevelen, de ouders dienen te volgen. Tot slot stelt de Raad vast dat verzoekers er verkeerdelijk van uitgaan dat het een gedwongen terugkeer betreft.

Verzoekers maken een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekers voeren in een tweede middel de schending aan van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht, het evenredigheidsbeginsel gelezen in samenhang met artikel 9bis van de vreemdelingenwet tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten. Zij betogen dat de bestreden bevelen geen rekening houden met hun verblijf in het Rijk sedert eind 2010 en zij hier een gezinsleven hebben met twee minderjarige kinderen in België geboren en waarvan de oudste reeds schoolloopt.

2.2.2. Artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet, op basis waarvan de inreisverboden werden genomen, dat luidt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:(...)

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.(...)”.

Verzoekers betwisten niet dat zij geen gevolg hebben gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, hen ter kennis gebracht op 9 juli 2013.

Het is niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om toepassing maken van artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet om aan verzoekers een inreisverbod van twee jaar op te leggen. In casu heeft de verwerende partij alle humanitaire redenen die verzoekers hebben aangebracht die het niet verlaten van het grondgebied zouden rechtvaardigen, reeds beoordeeld. Uit het administratief blijkt immers ontegensprekelijk dat de eerste aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 21 mei 2014 onontvankelijk werd verklaard, bij gebrek aan buitengewone omstandigheden. Verzoekers' tweede humanitaire regularisatieaanvraag werd op 11 augustus 2014 eveneens onontvankelijk verklaard, deels bij gebrek aan buitengewone omstandigheden, deels daar de aangehaalde elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een eerdere verblijfsaanvraag. Verzoekers tonen niet aan in welke mate de verwerende partij nog verder had moeten motiveren nu uit het administratief dossier blijkt dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden zijn die hen toelaten hun aanvraag om machtiging tot verblijf in België in te dienen.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat. (RvS, 17 december 2003, nr. 126.520)

Het tweede middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend vijftien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,
dhr. M. DENYS,

De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC